

Hvala Allahu, Gospodaru svjetova! Salavat i selam neka je na Allahova poslanika, Muhammeda, s.a.v.s., njegovu porodicu, ashabe i sve one koji ga slijede na putu islama!

Poštovana braćo i sestre, draga djeco i omladino, esselamu alejkum!

„Muhammed je samo poslanik, a i prije njega je bilo poslanika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar biste se stopama svojim vratili? Onaj tko se stopama svojim vrati neće Allahu nimalo nauditi, a Allah će zahvalne sigurno nagraditi.“ (Ali Imran, 144)

Početkom 571. godine, tadašnji namjesnik Jemena, zloglasni Ebreha, odlučio je da sruši Kabu. Naime, on je bio ljubomoran na Mekkelije, kojima su iz raznih krajeva dolazili hodočasnici kako bi obilazili oko Kabe i prinosili žrtve svojim božanstvima, pa je, u nadi da će hodočasnike preusmjeriti kod sebe, u Jemenu sagradio veliki kockasti hram da nalikuje Kabi i obložio ga zlatom. Međutim, pošto njegova ideja nije urodila plodom, odlučio je da sa svojom vojskom i slonovima krene prema Mekki i sruši Kabu.

Kada je vojska stigla do Mekke, Mekkelije, koje

su se uvjerile da se ne mogu suprostaviti Ebrehi, povukle su se u brda. Tadašnji namjesnik Mekke, Abdul-Muttalib, je otišao kod Ebrehe i tražio da mu ovaj vrati kamile, koje mu je otela njegova vojska. Sav u čudu, Ebreha mu reče: „*Ja sam došao da srušim Kabu, a ti se brineš o svojim kamilama!*“ On mu reče: „*Kaba ima svog Gospodara, Koji se brine o njoj. Ja sam gospodar svojih kamila.*“

Kada se uvjerio da mu niko neće stati na put, Ebreha je sa svojim slonovima krenuo prema Kabi. Međutim, kada je došao do Kabe, slonovi su stali. Kad bi ih okrenuo suprotno od Kabe, oni bi krenuli, a kad bi ih ponovo okrenuo prema Kabi, oni bi stali. Tada iz daljine stiže Allahova vojska, jato malih ptica (ebabil), koji su po Ebrehinoj vojsci bacale kamenje od pečene gline, koje ih je izbušilo, kao što crvi izbuše list. Po tom događaju je i jedna sura u Kur'anu dobila naziv „El-Fil“ (slon), dok je povijest islama tu godinu zabilježila kao „Godinu slona“.

Samo dva mjeseca kasnije, u ponedjeljak 12. rebiul-evvela, odnosno, 20. aprila, kao prvo novorođenče, koje je rođeno u Mekki nakon događaja sa Ebrehom, na svijet je došao najveći

čovjek u povijesti čovječanstva.

Rođen je u blizini brežuljka El-Merva, nedaleko od Kabe, u kući koja je do nedavno postojala kao mekkanska biblioteka. Svjetlost, koja se pojavila kada ga je majka rodila, obasjala je dvorce u Šamu. Njegov djed Abdul-Muttalib dao mu je ime **Muhammed** (onaj koga ljudi hvale), a majka Amina mu je dala ime **Ahmed** (onaj koji je najzahvalniji Bogu), baš ono ime kojim ga je Uzvišeni Allah spomenuo u Indžilu.

Taj dječak, koji je djetinjstvo proveo u čuvanju tuđih ovaca i kamila, vremenom je postao izvrсни trgovac, pažljivi muž, brižan otac a potom i dedo, susretljivi sugrađanin sa počasnom titulom El-Emin (povjerljivi), mnogima dobar prijatelj i, na kraju, posljednji Allahov poslanik.

Uzvišeni Allah ga je podario da bude Njegova Milost svim svjetovima, da bude svjetiljka koja svijetli u mraku, da bude uzor u ponašanju i vodič na putevima koji vode ka Allahu, da nevaljalima bude opomena prije nego im dođe velika kazna, i da dobročiniteljima bude radosna vijest da ih čeka najljepša nagrada.

Ashabi ga ovako opisuju: „*Bio je nurlj bijel, kao da je stvoren od srebra; kosa mu je bila lagahno*

valovita; oči crne sa gustim i dugim trepavicama; imao je široko čelo i obrve u obliku polumjeseca; kada bi se nasmijao, zubi bi mu zablistali kao kada grom udara; usne su mu bile neprikosnoveno lijepe; brada gusta; vrat veoma lijep, ni dug, ni kratak. Dio vrata koji je bio izložen suncu i vjetru sijao je kao ibrik od srebra pomiješanog sa zlatom, reflektujući srebrenu bjelinu i crvenilo zlata; prsa su mu bila široka. Njihova glatka površina podsjećala je na ogledalo, a bjelina na mjesec; imao je široka ramena; ruke i mišići su bili prilično krupni; njegovi dlanovi su bili mekši od svile.“

Povrh svega, bio je nasmijan. I pored toga što su mu sva djeca, osim Fatime, r.a., umrla prije njega; i pored smrti najdraže životne sapatnice, Hatidže, r.a.; i pored toga što je još u djetinjstvu ostao jetim, bez oca i majke; i pored smrti amidža Hamze i Ebu Taliba, koji ga je do svoje smrti štiti iako nije primio Islam; i pored stalne zauzetosti i brige oko stanja muslimana, posebno siromaha, te stalne borbe protiv nevjernika koji nisu prestajali da ga napadaju; i pored znanja kojem ga je Allah podučio, o smrti, o kaburskom azabu, o Ahiretu i obračunu na Sudnjem danu, -

usprkos svemu tome, - **Muhammeda, s.a.v.s., ljudi nikada nisu mogli sresti a da nije bio nasmijan**, tako da bi onaj koji bi ga sreo, zbog njegovog osmijeha i pažnje koju je poklanjao, pomislio da Poslanik, s.a.v.s., upravo njega najviše voli. A on je silno volio svoje ashabe i strogo je zabranjivao da se o njima ružno govori. A volio je i nas, svoje ahbabe, odnosno, pripadnike njegovog ummeta koji ga nisu upoznali. Često nas je spominjao u hadisima, izrazivši radost što će nas sresti na Ahiretu. Braćo i sestre, i mi se radujmo njemu! Radujmo se njegovom šefa'atu na Sudnjem danu i inšaAllah druženju s njim u Džennetu. Zato, upoznajmo se sa njim kroz njegove hadise i slijedimo njegov put - svijetli Sunnet!

Amin!

Prethodne hutbe potražite na: www.medzlis-split.org
Pripremio: Vahid ef. Hadžić
Split, 2.11.2018.

